

eller ikke siger det, hvad enten man søger at holde det borte ved sine Udtalelser eller ei, er det nemlig ikke desmindre vist, at, hvis en Dagsorden som den foreslaaede bliver vedtagen, vil den lægge en Forpligtelse paa mig til at tilveiebringe en Lov angaaende denne Gjenstand i en nær Fremtid, og det er det, jeg har tilladt mig tidligere at udtale, at jeg vanstelig vil kunne. For mig ligger der nemlig den Opgave, i Rigsdagens næste Samling saa vidt muligt — nemlig forsaavidt mine Kræfter overhovedet strække til — at fremkomme med samtlige de Lovforslag, der angaa den store Omformning af Retspleien, og det er et Arbejde, der er af saadant Omfang, at det sikkert vil fuldstændig tage min Tid i Beslag i den efter al Rimelighed meget korte Mellemtid, der vil blive mellem denne Samlings Slutning og næste Samlings Begyndelse. Et Arbejde som det, der omtales i den motiverede Dagsorden, en Bearbejdelse af det hele Formuesforhold mellem Wgtesfæller og en Bearbejdelse, der har en saa omfattende og altsidig Karakter, som selvsjælgelig et saadant Forslag, der kom fra Regjeringens Side, maatte have, tror jeg ikke, jeg vil kunne faae Tid til. Hvorvel jeg erkjender, at Opgaven fortjener Opmærksomhed, og hvorvel den interesserer mig i og for sig, staar det alligevel for mig som en Byrde, som et Baand, jeg meget maa bede det høie Thing ikke at lægge paa mig, en moralisk Forpligtelse til at skulle have Opmærksomheden henvendt paa denne Sag, og det vil være saameget byrdefuldere, som en Sag af den Bigtighed og Vansteligighed, som en ny Lovordning af Formuesforholdet mellem Wgtesfællerne har, vil kræve meget Arbejde af mig selv personlig. Det er et Æmne, som, om ogsaa Lovforslaget kun vilde komme til at bestaa af et forholdsviis mindre Antal Paragrafer, forudsætter, — det vil Enhver, der overhovedet kjenner til den Slags Sager, vide — en meget indgaaende Undersøgelse af alle de herhen hørende Forhold, en Undersøgelse, man ikke kan overlade til Andre, idetmindste ikke, uden at man bestandig selv maa være med. Deril kommer, at hele den Række af Begreber og Betragtninger, som man i Anledning af dette Lovforslag skal ind paa, er ganske forskjellig fra den Antegang, man bevæger sig i i Anledning af Rettergangslovene. Saaledes at have to Arbejder af den Natur gaende ved Siden af hinanden vil være meget vansteligt, man kan gjerne sige umuligt. Derfor kan jeg kun bede det høie Thing om at fritage mig for et saadant Paalæg eller for en saadan indirekte Evang som den, der vilde ligge i Vedtagelsen af denne Dagsorden.

Ordføreren for Forslagsstillerne
(Drenbøl): Det er en fuldstændig Misforstaaelse af den høitærede Minister, naar han siger,

at der ved denne Dagsorden bliver lagt et Tryk paa Ministeren. Jeg synes, at jeg tilstrækkelig tydelig har udtalt, at det netop ikke var Meningen i nogenformhelt Henseende at lægge Tryk paa Ministeren, men at Meningen kun var at rette en Anmodning til den høitærede Minister om efter Tid og Leilighed — altsaa f. Ex., naar de Lovarbejder, som foreligge, vare færdige — at tage denne Sag under Overveielse. Dette er en Anmodning, som vi, der have Interesse for, at der bliver gjort Noget for Kvinderne, ønske at stille til den høitærede Minister, netop fordi det, som her hydes, er Intet.

Justitsministeren: Jeg maa bede den ærede Landstingsmand om at lægge Mærke til, at der ikke i Dagsordenen staar Noget om Tid og Leilighed eller deslige. Det, som det kommer an paa, er ikke, hvorledes den ærede Landstingsmand motiverer sin Dagsorden, eller hvormange Forbehold han tager med Hensyn til, at det ikke er Meningen med den, at der ikke skal lægges nogen Evang paa Ministeren, men at Meningen i Grunden er den, at denne Sag skal være død og begravet for evig Tid eller Sligt. Alt dette kan slet ikke nytte Noget. Jeg har kun at se hen til, hvad der staar i Dagsordenen, thi hvis Dagsordenen bliver vedtagen, saa bliver det jo den, som bliver Udtrykket for Landstingets Bøttum og ikke den ærede Landstingsmands Motivering. Det er ikke Motiveringen, som der bliver stemt over, men det er selve Dagsorden, som der bliver stemt over, og i denne staar der jo: „Det Landstinget anmoder Justitsministeren om at tage det hele Spørgsmaal om den gifte Kvindes formueretlige Stilling under Overveielse og eventuelt derom fremsatte Lovforslag, gaar man over til Dagsordenen“. Der staar altsaa ikke i Dagsordenen Noget om, at det kun skal være „efter Tid og Leilighed“ eller Sligt. Jeg ser ikke rettere, end at, dersom Landstinget vedtager en Dagsorden af dette Indhold, saa er det min Forpligtelse, eller saa ønsker i alt Fald Landstinget at lægge den Forpligtelse paa mig — og denne Begjæring ønsker jeg saavidt muligt at opfylde, thi jeg vil ikke sætte mig ud over Landstingets Ønsker i saa Henseende — saa snart som det blot er mig muligt at skrive til et saadant Lovforslags Affattelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne:
Det er saa langt fra, at Forslagsstillerne kunne ønske at lægge nogen Forpligtelse paa Ministeren, at, naar den høitærede Minister vedvarende tror, at der vilde lægges en saadan Forpligtelse paa ham, saa tage vi naturligvis Dagsordenen tilbage, og saa staar det jo Enhver frit for at stemme for eller imod Lovforslaget.